

Évközi XXI. vasárnap – 2010. augusztus 22. – C év

„Mostanában egyre inkább aggódom a lányom miatt!” – panaszkodott egy idős hölgy a plébánosnak. „Olyan sok örültséget csinál, félek, hogy nem lesz ott velem együtt az Isten Országában.” A plébános így felelt: „Tudja, ha egyszer valóban eljutunk Isten Országába, három dolgon fogunk csodálkozni. Az első az, hogy mennyi mindenki ott van, akiről nem gondoltuk volna. A második az, hogy mennyi mindenki nincs ott, akiről pedig azt gondoltuk volna, hogy ott a helye. A harmadik pedig az, hogy mindezen ott már nem is fogunk csodálkozni.”

A kérdésre, amit Jézusnak feltesznek a mai evangéliumban, tudniillik hogy „Sokan vannak-e, akik üdvözülnek?”, Jézus nem kezd el számokkal, százalékokkal, arányokkal vagdalkozni. Világossá teszi, hogy mindenkinek lehetősége van elnyerni az üdvösséget, de ugyanakkor azt is kihangsúlyozza, hogy az Isten Országába való bemenetel nem valami bagatell, nevetségesen egyszerű dolog, amiért semmi komolyabb erőfeszítést nem kell tenni. A kapu mindenki előtt nyitva áll: nem Isten az, aki bárkit is eleve ki akar zárni, taszítani az örökké boldogok sorából. Mégis lesznek, akik nem lépnek be ezen a kapun, mert nem arrafelé törekszenek. Túlságosan szűknek találják. Egyszer pedig eljön a pillanat, amikor bezárulnak az ajtószárnyak, s többé nem lesz lehetőség a belépésre. A földi életből való elköltözés jelenti ezt a határt, a halálunk után már nem változtathatunk sorsunkon. Nem mintha a mennybe való eljutás emberi érdemeinken múlna elsősorban: az örök üdvösség Isten ajándéka, s az Ő kegyelme nélkül senki sem nyerhetné el. Azonban nem is egy olyan „egységcsomag”, amit csak úgy osztogatnak mindenkinek anélkül, hogy az ember tett volna érte bármit, vagy egyáltalán akarná és értékelné azt. Az üdvösség lényege ugyanis a szeretet, amelyet az ember Isten és felebarátai iránt táplál, s amit ő is megkap Istentől és felebarátaitól. A szeretet pedig tettekben mutatkozik meg, s ezeknek a tetteknek már itt a földön az egyre tökéletesedő szeretet irányába kell mutatniuk. A kapu nyitva áll, de az utat nekünk kell megtennünk odáig, még ha nem is egyedül, hanem az előttünk járó Krisztust követve.

Az örök boldogság, amelyre Isten meghív, személyes kapcsolat Vele, s ebben a kapcsolatban nekünk is benne kell lennünk egész személyiségünkkel. Ezért nem hullhat csak úgy az ölünkbe minden előzetes cselekedetünk, áldozatunk nélkül. Ezek a cselekedetek lehetnek nehezek, az áldozatok lehetnek súlyosak. Erről beszél nekünk Jézus a „szűk kapu” képével. Nem elég, ha valaki csak hallgatja Isten tanítását, jó prédikációkat hall, érdekes hittanórákon vesz részt. Nem elég, ha jelen van bizonyos nagy ünnepeken, kivonul egyes vallási szertartásokra. Krisztus világosan beszél. Hiába mondogatjátok nekem: „Veled együtt ettünk és ittunk! A mi utcánkban tanítottál!” Mindez kevés az üdvözüléshez, még ha szükséges és fontos is. Ha hiányzik Jézus tanításának tettekre váltása a hétköznapi életben, ha hiányzik a szeretetből fakadó áldozatok

felvállalása, akkor a hittételek pusztá ismerete és a vallási szertartások bármilyen szép, felemelő megünneplése önmagában kevés az üdvösséghez. Sőt, még veszélyesebb helyzetben vannak azok, akik hallották, nem is egyszer, hogyan kellene Krisztust követniük, példát is láttak erre, s még sem tették.

Aki igazán Krisztus útján jár, igazán szereti Istent és embertársait, az óhatatlanul megtapasztalja a fájdalmakat, a sokszor súlyos lemondásokat. Nem mintha Isten akarná, hogy az ember szenvedjen, de a bűn által megrontott világban a hűséges, kitartó szeretet nem létezhet anélkül, hogy komoly áldozatokat is kelljen hoznunk másokért. Ezért vannak alapvető tévedésben azok, akik azt hiszik, hogy a hívő ember élete csupa öröm és gondtalanság, mintha a vallás épp arra szolgálna, hogy az embert minden evilági gondtól, bajtól megmentse. A hívő embert nem érheti semmi csapás, vagy ha mégis, akkor abból biztosan gyorsan meg kell szabadulnia, minden betegségből meg kell gyógyulnia, mert ha nem, akkor nincs igazolva a hite. Vagy Isten nincs, vagy ő hisz helytelenül, ő éli meg elégtelenül a vallását. Nem, a valóban Krisztust követő ember részesül az Ő keresztjéből is. Vele együtt a szűk kapun kell belépnie. Aki keresztényként még soha nem élt át komolyabb megpróbáltatást, fájdalmat az emberek és a világ részéről, az fogjon erősen gyanút, hogy nem is annyira Krisztus útján jár, mint amennyire gondolja. Aki viszont elviseli a szenvedést az emberek iránti szeretetből, s önként is tud áldozatokat vállalni, amikor másoknak önzetlenül segít, az a szűk kapu felé lépdel, az üdvösség útján jár.